

vifer sig, at ogsaa denne Sommers Anstrængelser have været forgjæves, at man ikke er kommen Maalet nærmere, end man var i Foraaret, at man igjen staar og forhandler, om man skal gribe an paa Finantsloven eller lade det bero ved en almindelig Biznepolitik, er Stillingen dog i Virkeligheden den, at der er kommet den Erkjendelse tilstede, at fjerne Regjeringen kan man ikke, og saa beror det altsaa paa det ærede Thing, hvor længe man kan finde det formaalstjenligt, tjenligt for Landet, at blive ved at lade Lovforslagene visne. Nu er det ganske mærkværdigt at høre, at f. Ex. det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte baade om den ene og den anden Lov, saaledes som Tilfældet var igaar, at det var ligegyldigt, enten man fik den eller ikke. Tidligere har det ærede Medlem talt ganske anderledes, og naar han nu fremhæver den store Dødelighed, der er blandt Arbejderbefolkningen som i ingen anden Samfundsklasse, skalde han tage i Betænkning, om ikke netop daarlige Levnetsmidler kunde have Del deri. Men naar man taler saaledes fra Oppositionens Side, at det i Grunden kan være det Samme, om man faar Love, eller ei, giver man jo den ærede Kultusminister Absolution for, hvad han har sagt. Saa ere vi altsaa Alle enige, saa lad os blive ved at regjere videre uden at faae disse Reforme. Lad os saae, hvem der først bliver kjed af det. Jeg tænker, at det vil gaa som for nogle Aars siden, at naar D'Hrr. have sidet lidt og brugt disse Knappenaalsbaaben, som de ere indskrænkede til at bruge, slaa de igjen ind paa at faae denne eller hin lille Lov; saa kommer der Begjæring om den og den Zernbanelov, og saa faae vi lidt efter lidt nogle af de Ting, der sættes mest Pris paa. Men det er, synes jeg, Hovedresultatet af det sidste halve Aars Felttog, at Oppositionen ikke er kommen Maalet en Smule nærmere, og det har jeg ikke villet undlade at fremhæve ved denne Leilighed.

C. Hage: Det er allerede blevet bemærket af den ærede Taler, der sidst havde Ordet, at man ikke kan sige, at disse Dages Forhandlinger i særlig Grad have havt Karakteren af at være en Finantslovsforhandling. Det er jo imidlertid en ved vor parlamentariske Praxis hjemlet Skik, at Fi-

nantslovens 1ste Behandling her i Thinget er ikke blot og ikke væsentlig en rent finantsiel Drøftelse, men tillige en Afleder, hvorigjennem den opsamlede politiske Elektricitet bliver udladet. Jeg tror, at det vilde være heldigt, om vi kunde komme til at indføre en anden Praxis. Det forekommer mig, at det vilde i alle Henseender være at foretrække, om vi gjorde os til staaende Regel i Sighed med, hvad der er Skik i adskillige andre parlamentariske Forsamlinger, at aabne vore aarlige Samlinger med en regelmæssig Adressedebat. Forhandlingerne vilde derved vinde i Enhed og Klarhed; de almindelige politiske Udtalelser vilde finde en naturlig Plads, og den væblikkelige Situation vilde finde et naturligt Udtryk i den vedtagne Adresse, og samtidig vilde Behandlingen af Finantsloven antage en Karakter, der vilde være mere stemmende med dens Bæsen og Formaal. Ganste affet herfra finder jeg iøvrigt for mit Vedkommende ikke ved denne Leilighed nogen Opfordring til at komme ind paa almindelige politiske Betragtninger, ikke fordi der saamænd ikke er Stof nok dertil — og det tilbørlig endog saa Stof af en særdeles interessant Natur — men fordi jeg synes, at saaledes som den politiske Stilling er i Dieblikket, nytter det ikke det Allermindste at tale om den. Det forekommer mig ogsaa, at de fleste af de Foredrag, der ere holdte i disse Dage, bære Vidne om, at man fra alle Sider nærer en lignende Jølelse. De politiske Spørgsmaal, som have været Hovedemnet for disse Dages Diskussion, maa jo nærmest siges at være Udenoms-spørgsmaal, hvorimod man har ladet det egentlige centrale Felt i det Væsentlige ligge. Dette forekommer mig at være ret naturligt. Situationen idag er i og for sig aldeles den samme som for et Aar siden, kun hyderligere skjærpet, hyderligere forværret. Vi staa idag, som vi nu have staaet saa længe, med et Folkething og en Regjering i uløselig Mod sætning til hinanden, gjenfærdig lammende hinanden, lige fast beslattede paa at fortsætte denne Tilstand til evig Tid, og under Alt dette et Land, der synker dybere og dybere i Vanrøgt og Forsømmelse, medens en hel Del brave Medborgere lulle sig selv til Ro med den Trost, at naar Alt kommer til Alt, er Tilstanden dog ikke slet saa gal, som man maler den. Der er vist Ingen af os, som